Я переказую, що розповідав Мідер, маючи на меті мораль.

Йому докучав ведмідь грізлі, настільки сміливий і лютий,

Що забирав м'ясо карібу з-під стріхи хати.

І ще. Людину він мав за ніщо і не боявся вогню.

Аж одної ночі почав гупати в двері

І розбив вікно лапою, тож вони, наїжачені,

Лежали з рушницями і чекали ранку.

Він повернувся під вечір наступного дня. І Мідер вистерлив

Зблизька, під ліву лопатку. Це був стрибок і біг,

Ні, не біг, ураган, бо навіть поцілений в серце

Грізлі, як каже Мідер, біжить поки не упаде.

Потім він знайшов його за слідами і тоді зрозумів,

Звідки бралась чудна поведінка.

Пів щелепи у звіра роз'їли загноєні рани.

Зубний біль, роками. Біль з неясних причин,

Який підштовхує іноді нас до безсенсовних діянь

І дає сліпу відвагу, бо нам все одно,

Аж виходимо з лісу, не завжди з надією,

Що вилічить нас якийсь небесний дантист.

Переклад Тараса Прохаська